RIVERDALE

ÎNTOARCEREA LA SHADOW LAKE

Un roman original de MICOL OSTOW

Traducere din limba engleză
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINT BOOKS
2019

CAPITOLUL DOI

Josie:

Pisicuțele mele! Știu bine că trupa The Pussycats a luat o… pauză. Dar, având în vedere că avem o singură noapte împotriva adversarelor noastre, Venom…

Josie:

Poate ar trebui să mai stăm împreună înainte de spectacol? Ca în zilele bune, de demult?

Melody:

La ce te gândești?

Josie:

Să mergem, poate, la petrecerea lui Mantle?

Valerie:

Vorbești serios? Nu mi se pare cea mai bună idee ca să ne răcorim.

Josie:

Da, dar mi-a trimis mesaje toată dimineața. Cred că nu are sens să refuzăm.

Josie:

Haideți… De dragul vremurilor apuse?

Valerie:

Nu știu, fato…

Melody:

Liceul Riverdale = locul din care provin fanii noștri. Am putea să ne facem apariția. Putem să ne găsim fani mai mulți și mai importanți după aia.

Josie:

Exact. Doar o să trecem pe-acolo. Vă iau în jur de ora 8. Ne ducem, intrăm, ieșim, apoi ne vedem mai departe de seara noastră.

Josie:

Am stabilit – vom fi acasă la Reggie, după 8. Dar nu avem de gând să rămânem prea mult.

Sweet Pea:

Ne vedem acolo!

Josie:

Nu uita: fără spectacol; altfel, s-a terminat.

Sweet Pea:

👍

ARCHIE

Când Veronica mi-a spus că vrea neapărat să meargă la petrecerea lui Reggie, primul meu gând a fost: *în niciun caz!* Chiar dacă mama n-ar fi asudat pentru cazul meu nonstop – cu Betty mereu alături de ea –, când ești inculpatul într-un proces de crimă, nu prea ai chef de petreceri.

Dar, desigur, oricât de mult și-ar disprețui Ronnie tatăl, ambii au în comun un lucru important: iubita mea *nu* acceptă să fie refuzată. Veronica Lodge obține ceea ce-și dorește. Și, în seara asta, își dorea o noapte departe de tot stresul și de toată drama pe care *eu* le-am adus în viața ei. Cu mult, mult timp în urmă, m-a avertizat că este o idee proastă să am de-a face cu Hiram. Am crezut că exagerează, că este ea prea protectoare. Dumnezeule, ce naiv am fost! E de-a dreptul amuzant – singurul motiv pentru care am vrut să-l câștig pe Hiram de partea mea, de la bun început, a fost că este tatăl Veronicăi!

Poate că tatăl ei este diabolic, dar eu sunt cel care a făcut alegeri proaste, greșite, și eu singur m-am băgat în toată încurcătura asta. Acum, văd la ce stres și durere îi supun pe părinții mei, văd cum prietenii mei se pierd cu firea… Pur și simplu, îmi doresc, mai mult decât orice altceva, să pot schimba trecutul.

Și, de vreme ce așa ceva este imposibil, următorul cel mai bun lucru pe care-l am de oferit – *singurul* pe care-l am acum – este o noapte „obișnuită” pentru Ronnie (și toți ceilalți).

— Să ne facem intrarea, Archiekins! mi-a zis Veronica și m-a sărutat repede pe obraz, iar eu am simțit mirosul dens de trandafiri și de cine știe ce altă esență grea, de mosc, e inclusă în parfumul scump cu care se dă mereu.

Voia să pară curajoasă, pentru mine, mi-am dat seama – fata asta e *feroce* –, însă am simțit valurile de tensiune pe care le emana, ca electricitatea statică sau căldura. *Eu* eram vinovat de asta. Eram cauza supărării ei.

I-am mulțumit șoferului și am coborât din mașină, înconjurând-o, ca să-i deschid portiera lui Ronnie, ca un gentleman de modă veche. Ea mi-a zâmbit și mi-a întins o mână când a coborât.

— Cavalerismul n-a murit, mi-a zis. Promite-mi că vei fi mereu cavalerul meu în armură strălucitoare.

— Poți să contezi pe asta, i-am răspuns.

Ne străduiam să nu fim încordați, dar greutatea procesului meu, care plutea deasupra noastră, strica totul.

— Andrews!

Mi-am ridicat privirea. Era Chuck Clayton, care flutura un pahar de plastic spre mine, ca și când m-ar fi salutat de la distanță.

— Salut!

Am afișat cel mai grozav zâmbet și am mormăit fără tragere de inimă. De când răspândise niște zvonuri răutăcioase în urma unei întâlniri cu Ronnie, prima dată când ajunsese ea în oraș, Chuck nu mai era preferatul nimănui. Ba, mai mult, când Betty și Ronnie au hotărât să se răzbune pe el, au descoperit că mai mulți tipi din echipa de fotbal aveau un întreg sistem bolnav de „notare", în care-și consemnau întâlnirile cu fetele. Aveau, la propriu, un carnețel în care scriau tot ce făceau. Când fetele i-au dus carnețelul directorului Weatherbee, Chuck și alți câțiva au fost suspendați din echipă.

Deci, așa cum s-ar putea să bănuiți, între Chuck Clayton și Veronica n-a fost o mare iubire, iar eu nu o învinovățesc pentru că-i poartă pică. Nu era nici preferatul meu, deși, de când cu suspendarea, părea să-i pară cu adevărat rău pentru tot.

Veronica a aruncat o privire în direcția lui Chuck. A strâmbat din nas pentru o secundă, dar, apoi, a zâmbit din nou.

— Ar trebui să te duci să-l saluți. Adică, deși a fost dat afară din echipă, ați fost coechipieri.

— Nu e cazul. M-ai adus aici ca să ne *distrăm*.

— Nu înțelegi, Archiekins? Sunt aici cu tine. Așadar, mă distrez, mi-a zis, cu ochii ei negri strălucind. *Tu* ești tot ce am nevoie, a spus, apoi m-a îmbrâncit ușor. Du-te, salută-l și fii masculul alfa respectuos pe care-l știu și-l ador! Ne întâlnim înăuntru. Vreau să văd dacă Betty și Jughead au ajuns.

Am vrut să adaug ceva, dar m-a mângâiat iar, ușor și jucăuș.

— Serios, Archie. Veronica Lodge poate să aibă singură grijă de ea la o petrecere. Știi asta.

— Știu.

Ne-am sărutat încă o dată, rapid, iar ea a dispărut pe alee și pe ușa de la intrare. Vuietul liceenilor plini de energie s-a intensificat și apoi s-a potolit când ușa s-a deschis și s-a închis în urma ei.

M-am îndreptat spre garaj. Era perete în perete cu Liceul Riverdale. Prin mulțime, am văzut o ladă frigorifică și, în colț, un butoi cu bere – probabil că, mai devreme sau mai târziu, cineva din cartier avea să cheme poliția. În Riverdale, părinții au tendința să închidă ochii atunci când puștii fac gălăgie și mai scapă de surplusul de energie, dar petrecerea asta era *zgomotoasă* încă de la început!

Înăuntru, am dat de Chuck și de Moose. Sprijinit de perete, uitându-se neîncrezător la lada frigorifică, l-am văzut pe Kevin Keller. Tatăl lui era fostul șerif din Riverdale. Fusese nevoit să se retragă după ce Masca Neagră o omorâse pe Midge. Ca fiu al șerifului Keller, probabil că Kevin s-a obișnuit să treacă cu vederea, ăăă, „evenimentele de după ore”. Și presupun că e greu

să te dezveți de vechile obiceiuri. Îl compătimeam un pic. În mod sigur, era dificil să te simți sfâșiat între ce se aștepta tatăl tău de la tine și ceea ce făceau toți ceilalți puști.

Știam prea bine cum este să nu te ridici la înălțimea așteptărilor altor oameni.

— Salut, Archie! mi-a strigat Kevin, luminându-se, când m-a văzut. Bine ai venit în vizuina nelegiuirilor! Unde-i Veronica?

— A intrat în casă, i-am explicat eu, țipând, ca să mă audă, peste toate conversațiile. Nu a vrut să…

M-am oprit însă atunci când Chuck s-a apropiat de mine. *Ce penibil!*

— Ce… nu a vrut? Să fie nevoită să i se alăture unui pervers josnic, așa ca mine? a întrebat el, râzând zgomotos la propria-i „glumă".

— Haide, Chuck! am zis, dându-mi ochii peste cap. Las-o în pace!

Ultimul lucru de care aveam nevoie sau pe care mi-l doream era să mă cert cu prietenii mei. Nu și dacă asta ar fi putut să fie ultima dată când ne întâlneam cu toții!

El a ridicat din umeri.

— Bine, Andrews, pentru tine! Nu pentru ea. Un Clayton are memoria bună.

Nu-mi păsa pentru cine o făcea, câtă vreme o lăsa baltă, ca să ne putem relaxa toți. Cineva mi-a împins un pahar roșu de plastic și, fără să mă gândesc prea mult, am băut cu sete. Acru și rece, gustul promitea să mă facă să uit. La momentul acela, părea exact ce îmi trebuia. Încă un lucru bun a fost că Chuck a dispărut, urmărind o majoretă cu părul șaten și creț prins în coadă.

— Ai venit de mult? am întrebat, întorcându-mă spre Kevin.

El s-a uitat împrejur, ca și când l-ar fi agitat ceva, deși, când mi-a auzit întrebarea, mi-a zâmbit forțat.

Ce-aveau toți în seara asta, de erau așa de tensionați? Credeam că doar eu mă simt așa, stresat din cauza procesului, dar, sincer, părea că toată lumea e dată peste cap.

— Ăăă, nu de mult, cred. Încercam să fiu calm, să-mi fac intrarea, dar degeaba, a spus el, timid. Nu-i spune Veronicăi, nu va fi de acord. În mod oficial, nu-s în stare să fiu calm.

— Secretul tău e în siguranță cu mine, l-am asigurat. Eu mi-am pierdut calmul cu ceva timp în urmă. Cine-i aici?

— Adică, practic, în afară de toate clasele de-a unsprezecea și-a douăsprezecea? Cred că ar fi mai eficient să-i enumerăm pe cei care *nu sunt* aici în seara asta.

A încercat să gesticuleze spre trupurile îngrămădite în spațiul din jurul nostru, dar nu avea suficient loc să-și întindă brațele. Fapt care, într-un fel, i-a servit drept argument.

— Betty e înăuntru; ea și Jughead au ajuns chiar înaintea ta. Am apucat să-i vorbesc doar o secundă, înainte să fugă. Părea… Ei bine, să fiu sincer, părea un pic agitată. Știi tu. Dacă ai să vorbești cu ea mai târziu. Poate doar ca să o supraveghezi. Bat câmpii. Moose e acolo, a zis și și-a înclinat capul spre colț. Cu o *Vixen*, a adăugat, iar chipul i s-a schimonosit.

Nu am avut ocazia să-l întreb despre asta, totuși – de ce se strâmba sau ce spunea (ori încerca să zică) despre Betty.

Apoi, s-a retras, făcându-i loc lui Reggie.

— O, e chiar amabila noastră gazdă! a spus Kevin. Reggie, ce eveniment neașteptat! Felicitări!

— Mulțumesc, omule! Da. Presupun că au și călătoriile tatei avantaje. Și, de vreme ce mama a hotărât că este timpul să se răsfețe cu încă un sejur la spa, suntem doar Vader și cu mine – doi masculi alfa. Lupi singuratici, împreună.

— *Un lup singuratic* nu ar trebui, știi tu… să fie *singur?* a întrebat Kevin.

Reggie și-a dat ochii peste cap.

— Știi ce vreau să spun.

Tatăl lui Reggie era patronul unei reprezentanțe auto din oraș. Chiar avea succes; Reggie nu era la fel de bogat ca Veronica (ei bine, ca părinții ei, de vreme ce, practic vorbind, hotărâse să nu mai depindă de ei), dar casa lui se afla în cea mai frumoasă parte a orașului, cu peluze mai mari și mașini mai strălucitoare pe alei. Nu știam de ce un comerciant auto trebuia să călătorească atât de mult, dar nu era genul de lucru despre care aș fi putut să-l întreb pe Reggie.

— Nu te simți singur? m-am scăpat eu.

Apropo de lucruri despre care nu trebuie să întrebi. Era o întrebare ciudată, cu siguranță, nu una pe care ne-o adresam de obicei. Dar vorbisem fără să gândesc. Și, apoi, n-am mai avut cum să o retrag.

Pentru un minut, Reggie s-a întunecat la față. Dar, după o secundă, mi-a zâmbit, și expresia i-a revenit la normal.

— Andrews, a zis el, aplecându-se astfel încât Kevin și cu mine să putem să-l auzim. Uită-te în jurul tău, omule! Casa asta e *plină.* Cine s-ar simți singur aici?

Am dat aprobator din cap, deși mi s-a părut că nu înțelegea la ce mă refer. Dacă o făcea intenționat, ei bine, atunci asta era! Uneori, un strop de negare poate să te ajute. Și eu învățam lucrul ăsta.

— Aha, am zis, scuturând din cap. Scuze!

El m-a bătut pe umăr.

— Nu contează, frate. Înțeleg. Te gândești la lucruri importante.

— E așa de evident? am comentat, roșind, și am mai sorbit o înghițitură.

Încetișor, Archie, mi-am spus. Însă a o lăsa mai moale însemna să le permit așa-ziselor „lucruri importante” să iasă la suprafață, și nu credeam că sunt în stare să fac față situației.

— Adică, și eu aș face la fel, dacă aș fi în locul tău, a spus Reggie, iar Kevin a dat aprobator din cap. E important. *Crimă.*

Mulțumesc, aproape că reușisem să nu mă gândesc la asta preț de patru minute! Am fost nevoit să-mi mușc limba ca să nu mă răstesc. În schimb, am mai băut o gură.

— Mda.

— Sunt sigur că Archie e destul de conștient de „importanța” *procesului de crimă,* a zis Kevin. Mai ales de partea cu omorul. N-ar fi mai bine să încercăm să uităm de proces, măcar în seara asta?

— Mda, cum spune el, am fost eu de acord. Dacă putem.

Nu eram sigur în privința asta – repet, energia emanată de oameni era ciudată. Până și Reggie părea în neregulă, ca și când ar fi căutat să se certe. Dar poate că doar îmi închipuiam eu. Probabil eu eram de vină. Fusese o idee proastă să vin în seara asta la petrecere.

Totul se rezuma la Veronica. Ea era motivul pentru care mă aflam în încurcătura asta, de la bun început – nu că o învinuiam, chiar deloc! Dar, dacă nu și-ar fi dorit ea, nu aș fi ieșit, pretinzând că mă distrez.

— A fost ideea lui Ronnie, am continuat, gândind cu voce tare. Știi, să ieșim, să ne distrăm, să nu ne mai gândim la nimic. Nu este, ăăă, ușor.

Reggie mi-a aruncat o privire. Știam deja că nu avea să-mi placă încotro se îndrepta totul.

— Cred că și Veronicăi îi este greu. Să știe că tatăl ei este cel care te bagă la închisoare.

Kevin și-a arcuit o sprânceană.

— Asta nu cumva e afirmația modestă a secolului? Când tatăl tău e un barosan al delictelor, care-i are la dispoziție pe jumătate dintre corupții din Riverdale, hotărât să distrugă tot ce iubești – inclusiv pe iubitul tău din liceu? Mda, cred și eu că fata e afectată din cauza asta.

— Mda, ei bine…, a zis Reggie și a mai tras o dușcă din paharul lui roșu de plastic, ăsta e un lucru din cauza căruia nu va trebui să-ți faci griji, Andrews. Dacă te bagă la închisoare, vreau să zic.

— Poftim?

Cuvintele lui m-au lovit ca un pumn în stomac. *Nu trebuie să-ți faci griji pentru iubita ta.* Spunea ceea ce credeam eu că spune? Pentru că era o josnicie! Chiar și pentru Reggie cel agresiv și infatuat pe care-l știam.

— Poftim? a spus Kevin în același timp.

Părea la fel de surprins pe cât mă simțeam eu.

— Haide, doar nu am spus că te vor băga *cu siguranță* la închisoare. Doar, știi tu, *dacă* o fac. Dacă te închid, s-a bâlbâit el un pic, iar mie mi s-a întors stomacul pe dos. Ar trebui să știi că Veronica… *Ronnie*… va fi în grija cuiva, a zis, făcându-mi semn din ochi. A mea.

Fața mi s-a înfierbântat, m-am îndreptat de spate, trăgându-mi umerii și pregătindu-mă să mă arunc asupra lui Reggie. Am văzut roșu în fața ochilor. Kevin a întins un braț ca să mă împiedice.

— Ușurel, Rocky! m-a avertizat el. Ultimul lucru de care ai nevoie e *încă* un incident adăugat în istoricul actelor tale de violență.

Reggie și-a ridicat mâinile, ca și când gestul lui ar fi spus: „Dar ce-am făcut eu?” Băutura i s-a revărsat peste marginea paharului, udându-i cămașa.

— Rahat!

Kevin m-a strâns de încheietura mâinii.

— Haide, să lăsăm încăierările pentru mai târziu, a zis el, trăgându-mă prin mulțime și afară din garaj. *Nu* merită pentru Reggie Mantle. În plus, a băut cam cinci pahare, așa că nu aș lua în serios nimic din ce spune. Sau personal.

— Ți-e ușor de zis, am mormăit eu.

— Așa să fie? a zis Kevin, oftând. A fost o prostie. Dar, știi – Reggie e un prost. Și e și mai ticălos când este beat. Vestea bună este că Veronica Lodge e imună la proști și ticăloși. Ca să nu mai spun, îndrăgostită nebunește de tine. Deci, indiferent cât de nerod e Reggie – acum sau în cazul de neînțeles al rezultatului celui mai grav scenariu –, *cu siguranță* nu ai de ce să îți faci griji, a spus, apoi s-a oprit pentru o clipă. În plus, știi că Reggie e sensibil când vine vorba despre tatăl lui. Îi spune *Mein Führer*, și asta e una dintre cele mai drăguțe porecle. Deci, poate s-a simțit atacat.

— Grozav! Așadar, e treaba mea să-l menajez pe Reggie Mantle, în timp ce *eu* sunt cel judecat pentru crimă?

Kevin a ridicat din umeri.

— Nu. Desigur că nu. Nu ar trebui să te gândești nicio secundă la starea lui Reggie Mantle. Doar că…, s-a oprit el din nou.

— *Ce?*

Kevin a oftat și mi-a aruncat o privire plină de înțeles.

— Doar că… tu ești *Archie*.

— Și ce înseamnă asta?

— Archie Andrews. Tu ești un „băiat bun”. Te gândești la starea lui Reggie și a tuturor. Asta faci tu. Chiar și în toiul unei crize personale. Nu te poți abține.

A fost rândul meu să oftez. Am mai sorbit o gură din pahar și m-a ars pe gât. Poate Kevin avea dreptate. Poate asta făceam eu: eram îngrijorat, eram băiatul bun, vecinul întru totul american. Dar, dacă așa stăteau lucrurile…

Cum ajunsesem *aici?*

Când se agravase într-atât totul?

Și cum naiba urma să îndrept situația?